

Prælati consulerent Sanctam Sedem, & illius judicium expectarent; accipe brevem demonstrationem, progrediendo per singula sæcula; ut in promptu habeas impugnationem.

Sæculo quidem secundo: Eleutherus Pontifex in epistola ad Galliæ Provincias, de usu etiam primi sæculi testimonium ferens, ita sribit: *De accusationibus Clericorum, super quibus consulti sumus, quia omnes eorum accusationes difficile est ad Sedem Apostolicam deferre, finitiva tantum Episcoporum judicia buc deferantur, ut bujus Sanctæ Sedis auctoritate finiantur, sicut ab Apostolis, eorumque successoribus multorum consensu Episcoporum jam definitum est.* De hac epistola agit Baronius ad annum Christi 181.

Sæculo tertio: Fœlicem Pontificem consuluit Benignus Episcopus; & extat responsum, quod incipit: *Suscipientes, &c.*

Sæculo quarto: questiones in eo motas ad Eusebium Pontificem Galliæ Episcopi retulerunt.

Sæculo quinto: Exuperius Episcopus Tolosanus de septem diversis articulis consuluit Innocentium primum, cuius & extat responsum: *Dilectio tua, &c.*

Sæculo sexto: Symmachus Pont. Cæsareo Episcopo Arelatensi respondit: *Qui veneranda, &c.*

Sicut & Anitus Episcopus Viennensis de rebus Fidem concernentibus consuluit Hormisdam Pont. cui respondet in epistol. 10. *Quid de his.* Circa Sæculi septimi initium vixit Gregorius primus, quem, uti ab aliis per orbem, ita à Gallis consultum fuit: cuius responsoria epistola in libr. 12. extant plurimæ.

Sæculo octavo: S. Bonifacius, qui Galliæ partes varias illustravit, Decreta sua retulit ad Zachariam Pont. & si illi justa viderentur, confirmari postulavit. Habetur hoc in Codice Canonum B. Isaac Ligonensis Episcopi: *Ego Isaiae, &c.*

Sæculo nono: in Concilio Aquisgranensi, cui plurimi intererant Galliæ Prælati, mota est quæstio de processione Spiritus Sancti, & aliis gravibus causis; & judicavit Concilium, quæstiones illas esse remittendas ad Leonem III. tunc Pontificem; uti habet Ado Viennensis in *Chronico*; *Synodus magna, &c.*

Reperiuntur etiam hoc sæculo plurimæ Episcoporum, etiam Galliæ, relationes ad Benedictum III. Nicolaum I. Adrianum II. quæ in Conciliorum tomis exprimuntur.

Sed præterire non oportet, quo pacto eodem sæculo se gesserint Britanniæ Episcopi, dum de materia simoniæ ab iis relatum esset ad Leonem IV. uti patet ex ipsius epistola, in qua sic pergit: *Legationem denique communem omnium Episcoporum Reverendissimorum nobis propositam, delinquentes, requiritis de his, qui turpissimo lucro columbas in Templo Domini vendere non pertimescunt, & sua acta improba temeritate Simonis hæresi conjungunt, utrum possint in ordine pénitentium agere, aut tantummodo extra Ordinem, & Sacerdotalem fieri gradum.*

Sæculo decimo: Heriveus Rhemensis Archiepiscopus Joannem IX. consuluit, qualiter agendum esset cum Northmannis recenter ad Fidem conversis, quorum alii baptizati fuerant, & rebaptizati, post Baptismum gentiliter vixerunt. Ad quem extat Pontificis responsum: *Quod de his &c.*

Sæculo undecimo: in Gallia, & Hispania ortæ fuerunt quæstiones in materia simoniæ, aliisque: de his Victorem II. Pontif. ad rem determinandam consuluerunt varii Episcopi; cuius resolutio constat ex Concilio Toletano in præfatione: *Anno Incarnationis &c.*

Sæculo duodecimo: Pontifices erant Alexander III. Urbanus III. &c. nec omisserunt illius temporis Episcopi in causis gravioribus Sanctæ Sedis judicium re-

qui-

quirere, & expectare; uti fecit Cœnomanensis, cui Alexander III. in cap. 1. de Clericis Peregrinis, *Tua nos duxit &c.*

Sæculo decimo tertio: ad Innocentium III. & Honorium III. recursum habuerunt Galliæ Episcopi in causis gravioribus, uti docent Juris Canones variii, ex cap. 11. de aetate, & qualitate, cap. 13. de foro competenti &c.

Sæculo decimo quarto: Prælati, & Rectores Ecclesiarum, etiam Galliæ, recurrerunt ad Joannem XXII. pro obtainenda interpretatione Constitutionum Bonifacii VIII. & Clementis V. quas dicebant à Religiosis Mendicantibus infringi, qui id negabant; unde emanavit ejusdem Constitutio, quæ incipit: *Frequenter &c.*

In hujus sæculi decursu exortum est schisma illud gravissimum, pluribus de Pontificatu diurno tempore contendentibus; quod demum sæculo decimo quinto in Constantiensi Concilio finem habuit, Martino V. tunc in Pontificem electo. Quomodo autem sæculo decimo sexto errores Lutheri, & Calvini ad Leonem X. ut proscriberentur, undique delati fuerint, omnibus eruditis notum est, & patet ex ejus Bulla de his edita, quæ incipit: *Exurge Domine.*

In sæculo decimo septimo 85. maxima auctoritas Galliæ Prælati propositiones Jansenii retulerunt, tam ad Innocentium X. quam ad Alexandrum VII. ut de eis irrefragabili auctoritate judicium ferret. Nomina horum 85. Prælatorum, & eorum literas refert P. Richardus Arsdekin in *Theologia Tripartita, part. 1.* in relatione hujus controversiæ. Hoc sufficiat ad brevem istius rei notitiam.

DECRETUM ALEXANDRI VII. DE OBLIGATIONE
denunciandi Hæreticos, vel de hæresi leviter suspectos, &
quod in materia hæresis non admittitur correctio
fraterna.

Feria 5. die 8. Julii anni 1660.

Licit alias per Constitutionem felicis recordationis Pauli V. emanatam sub die 1. Septembri 1606. quæ incipit: *Romanus Pontifex*, fuerit distretè prohibatum Superioribus Regulariis, ne quovis titulo vel prætextu præventionis, aut consuetudinis, & præscriptionis, etiam immemorabilis, aut alio in causis ad Sanctum Officium spectantibus se quoquomodo intromittere, aut imimiscere, denuntiationes recipere, testes examinare, processus confidere, causas cognoscere, aut terminare audeant; imo ex ejusdem Constitutionis dispositione, eisdem fuerit graviter injunctum, ut suos subditos, ac Religiosos, quos hæresis labet infestos, vel de hæresi suspectos noverint, absque alia consultatione cum propriis Religionis Superioribus, vel alia quavis persona facienda, sine mora Inquisitoribus, vel locorum Ordinariis vicinioribus denuntient.

¶ 1. Nihilominus animadvertis Sanctiss. D. N. Alexand. VII. ab aliquibus Regularibus in dubium revocari prædictam denunciandi obligationem, adeo, ut nedum suos subditos non denuntient, verum etiam Fideles ad ipsos pro consilio recurrentes, an debeant Sancto Officio denunciare quæ audierunt, aut viderunt ad ipsum Sanctum Officium spectantia, ad id faciendum, ut deberent, non obligent, imo aliquando eosdem perperam instruant non teneri, nec sub obligatione Constitutionum Apostolicarum comprehendendi; & hanc opinionem errore aliquot Doctorum sententiis confirmare tentantes, eosdem in maximum Fidei discrimen ab onere denunciandi retrahere conentur.

§. 2. Volens proinde Sanctitas sua abusum hujusmodi ex sui Pastoralis officii debito coercere, post maturam facti discussionem, auditis votis Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum Cardinalium adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum, innovat Constitutionem praedictam à fœl. record. Paul. V. emanatam, & quatenus opus sit, eam declarans, hoc præsenti Decreto districte præcipit & mandat omnibus & singulis Regularium Generalibus, Provincialibus, Abbatibus, Prioribus, Guardianis, Rectoribus, Prapositis, aliisque ejusmodi quocumque nomine nuncupatis Superioribus cujuscumque Ordinis & Instituti, sive Mendicantium, sive non Mendicantium, necnon Congregationis, & Societatis Clericorum Regularium quorumcumque, etiam Societatis Jesu, aliorumque quomodocumque exemptorum, vel non exemptorum, etiam si essent specialiter, & nominatim exprimendi, ut omnino dictæ Constitutioni in omnibus pareant, & omnes & quoscumque Religiosos, tam sibi ipsis subditos, quam non subditos, cujuscumque dignitatis, gradus, & conditionis existant, haereticos, vel de haeresi quomodocumque, etiam leviter suspectos, deferant, & judicialiter denuntient Inquisitoribus, vel locorum Ordinariis, & nullatenus in causis ad Sanctum Officium spectantibus audeant se intromittere, neque suos subditos ad Sanctum Officium recurrentes, vel recurrere, aut accedere volentes, molestare, vexare, vel alio quovis modo, sive directe, sive indirecte, avertere, retrahere, dissuadere; imo praeditos suos subditos monere debeant, ut ipsi quoque eidem Decreto omnino pareant, & alios Christi fideles, etiam confratres suos ad parendum pariter hortentur & suadeant, rejectis penitus hujusmodi opinionibus, atque interpretationibus, quas Sanctitas sua cum voto dictorum Eminentissimorum DD. Cardinalium tanquam perniciosas, temerarias, & non consistentes, & à mente Sanctitatis suæ prorsus alienas reprobavit, & reprobat.

§. 3. Et quia quandoque etiam eorum subditi deficiunt in eo, quod ipsis implendum incumbit cum Religiosis ejusdem, alteriusvè Ordinis, aliisvè quibuscumque personis de Fide suspectis, ceterisque petentibus consilium in materiis ad Sanctum Officium spectantibus, ita ut nendum ipsimet denuntiationes differant, vel ab illis prorsus abstineant; verum etiam multoties ab eidem alias à se consilium petentes retrahant malis artibus, vel mendicatis DD. opinionibus, vel fraternæ correctionis factæ, vel faciendæ, aliovè prætextu.

§. 4. Præterea idem Sanctissimus declaravit praefatos subditos absque ulla participatione, etiam si nulla sit petita venia à Superioribus, etiam si nulla fraterna correctio, vel alia monitio præmissa fuerit, omnino teneri, & obligatos esse accedere ad denuntiandum Ordinariis, vel Inquisitoribus locorum quoscumque, etiam confratres, ac Superiori, etiam primarios suos ejusdem Ordinis & Religionis, quos noverint esse de Fide quomodolibet, etiam leviter, suspectos; ac propterea eosdem debere omnes, & quoscumque etiam alias à se consilium, ut supra, petentes, monere, & obligare ad denuntiandum; nec posse illos à denuntiando subdictæ fraternæ correctionis, vel alio quovis prætextu retrahere, aut retardare; & praefatos omnes, tam Superiori, quam subditos, contrafacentes, Sanctitas sua voluit, & declaravit subjacere omnibus censuris in dicta Constitutione Pauli V. expressis, necnon privationi quarumcumque Dignitatum, seu Prælaturarum, seu officiorum suorum Ordinum, ac vocis activæ, & passivæ, perpetuæque inhabilitati ad easdem ipso facto, & absque alia declaratione incurrendis, aliisque Sanctitatis suæ, ac successorum arbitrio infligendis pœnis; quarum relaxationem, suspensionem, absolutionem, vel dispensationem Sanctitas sua sibi ipsi, & successoribus suis Romanis Pontificibus tantum expressè reservavit.

§. 5. Et ne præmissorum prætendi possit ignorantia, idem SS. mandavit sub

eis-

eisdem pœnis, ipso pariter factò incurrendis, ut supra reservatis, ut Superiores omnes præfati in quocumque loco, Conventu, vel Collegio sui Ordinis Decretum hoc semel saltem singulis annis Kalendis Martii in publica mensa, vel alijs in Capitulo ad hoc specialiter convocato, legi current unà cum aliis Decretis, & Constitutionibus Apostolicis ad Sanctum Officium Inquisitionis adversus haereticam pravitatem pertinentibus, quotannis legi solitis, juxta Decretum fœl. recordat. Urbani VIII. & insuper iidem Superiores teneantur curare, & efficere, ut hujus Decreti exempla aliquo in loco apud eos publico affigantur, & affixa conserventur, ita ut ab eisdem subditis Religiosis omnibus videri, ac legi commode queant; deque hujusmodi lectione, & commonitione publico documento ab eisdem Superioribus Conventus, vel domus subscripto, unaque ab aliis duobus Religiosis ejusdem domus, vel Conventus statim certiore facere Congregationem Sanctissima Inquisitionis in Urbe, vel locorum Inquisitores, ubi sunt. Statuitque præterea Decretum hoc, seu illius exemplum ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, & in acie Campi Flora affixum, omnes ubique existentes astante, & efficere, ac si unicuique personaliter fuisset intimatum.

Extat hos Decretum in Tomo V. Bullar. Rom. edit. Lugd. 1673. pag. 322.

DECRETUM CIRCA COMMUNIONEM quotidiana.

CUM ad aures Sanctissimi D. N. fideliorum testimonio prævenerit in quibusdam Dicecibus vigerè usum quotidiana Communionis, etiam in feria sexta Pasrasceves, & simul affirmari eandem quotidiana Communionem præceptam esse à jure divino, quin etiam in illius administratione aliquos abusus inolevisse; viæ deliciet, quod aliqui, non in Ecclesia, sed in privatis Oratoriis, & domi, imo cubantes in lecto, & non laborantes ulla gravis infirmitatis nota, sumant Sacrosanctam Eucharistiam, quam argentea theca inclusam in crumenâ, aut secreto illis deferunt Sacerdotes Sæculares, aut Regulares; aliique in Communione accipiunt plures formas, ac particulas, vel grandiores solito; ac tandem quis confiteatur peccata venialia simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Cum autem hæc Sanctissimus consideranda commiserit S. Congregationi Cardinalium Concil. Tridentini Interpretum, eadem S. Congregatio, prævia matura discussione super praedictis, unanimi sententia ita censuit: Etsi frequens, quotidiusvè Sacrosancta Eucharistiæ usus à SS. Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus; nunquam tamen, aut sæpius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi certos singulis mensibus, aut hebdomadis dies statuetunt, quos nec Concilium Tridentinum præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil præcipiens, quid cuperet tantum indicavit, cum inquit: Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis Fideles adstantes Sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent: idque non immerito; multiplices enim sunt conscientiatum recessus, variæ ob negotia spiritus alienationes, multæ ē contra gratia, & Dei dona parvulis concessa: quæ cum humanis oculis scrutari non possimus, nihil certe de cuiusque dignitate, atque integritate, & consequenter de frequentiori, aut quotidiano vitalis panis esu potest constitui. Et propterea quod ad negotiatorum ipsos attinet, frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus, Confessoriorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus, qui ex conscientiarum puritate, & frequentiæ fructu, & ad pietatem processu laicis negotiatoribus, & conjugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis

præ-

præscribere debebunt. In conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus nolit eos invicem fraudari, nisi forte ex consensu ad tempus; ut vacent orationi eos seriò admoneant, tantò magis ob Sacratissimæ Eucharistiae reverentiam continentia vacandum, puriorique mente ad coelestium epularum Communionem esse convenientem. In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut à frequenti, aut quotidiana Sacra Communionis sumptione unica præcepti formula aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur; sed magis quid singulis permittendum per se, aut Parochos, seu Confessarios sibi decernendum putent: illudque omnino provideant, ut nemo à Sacro Convivio, seu frequenter, seu quotidie accesserit, repellatur, & nihilominus dent operam, ut unusquisque dignè pro devotionis, & præparationis modo ratus, aut crebrius Dominici corporis suavitatem degustet. Itidem Moniales quotidie Sacram Communionem petentes, admonenda erunt, ut in diebus ex eam Ordinis instituto præstitutis communicent. Si quæ verò puritate mentis eniteant, & fervore spiritus ita incaluerint, ut dignæ frequentiori, aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis à Superioribus permittatur. Proderit etiam præter Parochorum, & Confessariorum diligentiam, opera quoque Concionatorum uti, & cum eis constitutum haberi, ut cùm Fideles ad Sanctissimi Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accenderint, statim de magna ad illud sumendum præparatione orationem habeant, generatimque ostendant, eos qui ad frequentiorem, aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive laici negotiatores sint, sive conjugati, sive quicunque alii, suam agnoscere infirmitatem, ut dignitate Sacramenti, ac Divini Judicii formidine discant Cœlestem Mensam, in qua Christus est, revereri: & si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad majorem præparationem accingere. Episcopi autem, in quorum Diœcesibus viget hujusmodi devotio erga Sanctissimum Sacramentum, pro illa gratias Deo agant; eamque ipsi, adhibito prudentiæ, & judicij temperamento, alere debebunt, & ab eorum officio postulari sibi maximè persuadebunt, nulli labore, aut diligentia parcendum, ut omnis irreverentia, & scandali suspicio in veri, & immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque, ac dona in sumentibus augeantur. Quod abundè continget, si ii, qui devoto hujusmodi studio, divina præstante gratia, tenentur, seque Sacratissimo Pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore, & charitate assueverint: quibus Christum Dominum, qui se Fidelibus manducandum, & se premium in morte tradidit, atque in Cœlesti Regno se præmium est datus, precatur Sacra Congregatio, ut suam opem ad dignam præparationem, & sumptionem largiatur. Porro Episcopi, & Parochi, seu Confessarii redarguant asserentes Communionem quotidianam esse de jure divino; doceant in Ecclesiis, seu Oratoriis privatis, ex dispensatione, seu privilegio Pontificis de manu Sacerdotis sumendam Sanctissimam Eucharistiam, nec eam ullo modo deferendam in crumena, aut secretò ad existentes domi, vel cubantes in lecto, præterquam ad infirmos, qui ad illam suscipiendam ad loca prædicta accedere non valeant, & ad eos si ab Ecclesia deferatur, publicè, & cum pompa juxta formam Ritualis Romani; si vero ab Oratorio privilegiato, cum forma decenti. Current etiam, ut circa Communionem in feria sexta Parasceves, Missalis Rubricæ, & Ecclesiæ Romanæ usus serventur. Insuper admoneant nulli tradendas plures Eucharistiae formas, seu particulas, neque grandiores, sed consuetas. Non permettant, ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si Parochi, & Confessarii, etiam Regulares, aut quicunque alii Sacerdotes secùs egerint, sciant Deo Optimo Maximo rationem reddituros esse,

esse, neque defuturam Episcoporum, & Ordinariorum justam, ac rigorosam animadversionem in contrafacientes, etiam Regulares, etiam Societatis Jesu, facultate ipsis Episcopis, & Ordinariis per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa.

Et facta de præmissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione, Sanctitas sua approbat, ac præsens Decretum typis dari, ac publicari voluit. In quorum, &c. Datum Romæ 12. Februarii 1679. F. Card. Columna Præf. S. Archiepisc. Brancac. Episc. Viterbiæ. Seer. Die 15. mensis Februarii 1679. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit per Urbem ad valvas Curiæ, & in acie campi Floræ, ut moris est, per me Ægidium Felicem SS. D. N. PP. Curorem. Pro D. Magistro Cursorum Gregorius Stagijs Apost. Curs.

SANCTISSIMI D. N. D. INNOCENTII, DIVINA PROVIDENTIA PAPE XII. DECLARATIO CIRCA FACULTATEM ELIGENDI CONFESSARIUM A QUOCUMQUE ORDINARIO APPROBATUS, IN BULLA CRUCIATÆ CONCESSAM, CUM DAMNATIONE OPINIONIS ASSERENTIUM, FACULTATEM HUJUSMODI HABERE LOCUM, ETIAM SI DICTUS CONFESSARIUS APPROBATUS NON FUERIT AB ORDINARIO LOCI, IN QUO CONFESSIONES EXCIPERE CONTIGERIT.

INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

CUM, sicut non sine gravi animi Nostri dolore, ex nonnullorum Venerabilium Fratrum Episcoporum Regni Portugalliae, & aliorum timorata conscientiæ virorum, delatis ad Nos querelis accepimus, in Regno præfato revixerit, ac in dies magis invalescat opinio, per quasdam fœl. record. Pauli V. Urbani VIII. & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, necnon plura Congregationum, tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concili Tridentini Interpretum, ac respectivè negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum Decreta, dudum damnata, ac reprobata, qua innixi plerique, illarum partium Privilegia, & Indulta per Literas Apostolicas pro Cruciatæ Sancta emanatas, seu, ut vocant, Bullam Cruciatæ, ita intelligenda esse existimant, ut facultas in Literis, seu Bulla hujusmodi Christi Fidelibus, attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario, per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, locum habeat, & habere censeatur, etiamsi is non fuerit Ordinarius loci, in quo Confessiones præfatas excipi contigerit: hinc est quod Nos ex debito Pastoralis officii, quod humilitati nostræ, meritis licet, & viribus longe impari, commisit divina dignatio, animarum periculis in re tantæ momenti, qualis est Sacramentalis Confessio, quantum nobis ex alto conceditur, paterna charitate occurrere cupientes, necnon Constitutionibus, & Decretis supradictis inharentes, de Venerabilium Fratrum Nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium, primum quidem supradictis negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum, subinde verò, etiam aliorum in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum, à Sede Apostolica specialiter deputatorum, qui opinionem præfata ex integro examinatunt, remque totam mature discusserunt consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa sciencie.